

"Görünür, meydana gəlməyin vaxtıdır..."

Gənc şair Sevinc Məmməd Adalət.az saytına müsahibə verib.

- Sevinc xanım, imzanız ədəbi mühitdə tanınmır. Mətbuata verdiyiniz ilk müsahibədir. Sizi bu gündən belə niyə tanımalıyıq, niyə oxumalıyıq? Siz özünüzü necə tanıdardınız?

- Ədəbi mühitdən uzaq bir həyatım var, heç vaxt da marağım olmayıb. Yanlız qıraqdan izləyirəm, sosial şəbəkələrdən də nadir hallarda istifadə edirəm. Özümə qapanıq, assosial bir həyatım var.

Oxuyuram, yazıram, yemək yeyirəm, gəzirəm, yenə oxuyuram, yenə eyni şeylər. Mənim monoton həyatım bundan ibarətdir. Ömrüm beləcə vərəq-vərəq, misra-misra var-gəl etməklə keçir. Özümü tanımaq isə istəməzdim. Belə bir istəyim olsa, onsuz da indiyə qədər tanınardım. Bu ölkədə və bu adamlar arasında tanımağa nə var ki?!

- Onda belə çıxır ki, özünüz üçün yazırsınız ancaq?

- Xeyir, belə çıxmır, özünüzdən söz çıxartmayın.

- Axı, sizi heç kim tanımır, şeirləriniz yayımlanmayıb, heç kim oxumayıb...

- Siz müsahibə götürürsünüz də, elə burda da yayımlayın, tanısınlar.

- Hansı şeirinizi verə bilərəm məsələn?

- "Təkliyin simfoniyası"

*Üzümü tutmuşam göylərə sarı
Quşlara baxıram, quşlar da təkdi
Buluda baxıram, bulud da təkdi
Günəş də təkdi göyün üzündə,
Ay da təkdi o göy üzündə*

*Allaha məxsusdur deyirlər təklik..
Bircə yağış tək deyil amma*

*Bərabər paylanmasa da,
Bərabər islanmaq olur...*

*Eybi yox,
Günəş də tək ola bilər
Ay da tək çıxar göyün üzündə
Bəlkə də islanmaq yağış yağanda
Quşlar da təkliyə son verər tamam
Bəs Allah, o niyə təkdi?
Bizdən apardıq adamlar hanı?!*

*Atası yox, anası yox
Oğlu da, qızı da yoxdu.
- İsa?!
O da çarxıxdı təkdi!*

- Başqa hansı?

-Başqası qalsın başqa vaxta. Elə tək şeirlə də tanımaq olar. Həm də, yaradıcılıq gecəm deyil ki. Hələ məni insan kimi tanısınlar, sonra şair kimi tanıyarlarsın.

- Müasir Azərbaycan ədəbiyyatından kimləri izləyirsiniz, bəyənlirsinizmi?

- Sosial şəbəkələrdə elə də çox yox, amma kitablarını alıb oxuyuram, açığı, əlim üzümdə qalır. Bu qədər

mənəsiz şair-yazarlar nəyə lazımdır axı? Bəyəndiklərim çox azdı, həm də məni təəccübləndirmək çətin məsələdir. Bəyəndiklərimin adını da reklam olmasın deyə çəkmirəm indi. Çünki burda hələ məni tanımağa çalışırıq, Zaurun verilişi deyiləm ki, araya reklam kimi kimlərisə qatım.

- Bir şeir kitabınız var..

- Bir deyil, ikidir. Mən kitabları satış məqsədli çıxartmamışam deyə, tiraj da azdır. Daha çox şeirlərin itib batmamağı üçündür hələki. Amma görünür, meydana gəlməyin vaxtıdır. Kitabımın birinin adı "Şeirləndiya", birinin də "Təkliyin simfoniyasıdır" ... Olar mən özümə sual verim?

- Necə yəni?

- Yəni, növbəti sualı mən verim, cavab verim həm də. Müsahibənin formatını dəyişək bir az. Adı müsahibələri oxuyanda çox sıxılıram. Heç olmasa, öz müsahibəmdə rahat olum...

- Aha, buyurun.

"- Sevinc, niyə müsahibə verirsen ki?

- Bilmirəm. Jurnalist israr etdi, o da şeir yazıb deyə vaxtı ilə razı oldum. Ömrümdə bir misra da yazmış adama ən azı bir bənd hörmətim var.

- Aha buyurun, davam edək. Bəsd. Elə bunu demək istəyirdim.

- Qəribədir, qəribəsiniz...

- Yox, əslində. Qəribə olan siz və sizlərsiniz ki, ən adi fərqliliyi qəribəlik hesab edirsiniz.

- Sevinc xanım, şablon bir sual verim. Ədəbiyyat, şeir sizin üçün nədir?

- Mən ədəbiyyat müəllimiyəm. İlk növbədə mənim üçün işdir. Ondan əvvəlki növbədə isə ədəbiyyat bir həyat tərzidir. Lap ondan əvvəlki növbədə isə bu suala cavab vermək mümkün deyil. Yəni, konkret olaraq

desən ki, ədəbiyyat, şeir budur, deməli, saxtakarsan, özündən uydurursan. Kim bilə bilər ki, şeir nədir? Əgər şeirin nə olduğunu tərifini bilir-sənsə, onu niyə yazırsan? Burda ancaq özünəxas nələrsə deyə bilərsən. Ədəbiyyat da, şeir də mən özüməm və.s kimi. Sıradan, şablon cavablar. Elə şablon suala da şablon cavablar verərlər.

- Təkcə şeirmi yazırsınız?

- Yox, hekayələr də yazıram. Yaxın zamanlarda çap edəcəyim və səs salacağına düşündüyüm romanım da var. Əlavə olaraq nağıllar yazıram. Həm böyükklər üçün, həm də uşaqlar üçün. Yavaş-yavaş hamısı üzə çıxacaq. Əslində, səs salacaq roman olduğunu desəm də, səs salmağın həqiqətən istəmirəm. Ümumiyyətlə, şair olaraq da, yazıçı olaraq da kütləviləşmək fikrim, istəyim yoxdur. Düşünürəm ki, belə olsa, çox sıxılıram, tükənərəm, nə bilim, birdən Allah eləməsin, yaza bilmərəm. Necə olacaq onda axırım? Mən yaza bilməsəm, ölmək nədi, gəbərəm.

- Bizə son olaraq özünüzü ifadə edəcək nələrsə deyən?

- Özümü ifadə etmək üçün deyə biləcəyim şeylər sizin də, başqalarının da nəbzini durdura bilər. İçimi bura töksəm, bərabər toplaya biləcəyim heç kim yoxdur. Amma ruh halımı ifadə edə biləcək bir cümlə deyə bilərəm;

- Bir gün baş qaldıracaq külqabım-dakı boynu bükük siqaretlər,

Bir gün adamlar da geri qayıdacaq boynu bükük..

- Müsahibə üçün təşəkkür edirik.

- Elə mən də. Buyurun.

Söhbətləşdi;
Orxan Saffari